

naar Sagen ikke en Gang har været befordret herfra til Landstthinget, saa har der i praktisk Retning ikke været viist nogen virkelig Interesse derfor.

Ordføreren (Veth): Det ærede Thing vil sikkert tilgive, at jeg, naar jeg som Ordfører forsøger at afslutte Forhandlingerne, da fatter mig meget kort (Hør!) Saa, jeg tænkte nok, at de vilde tilgive mig. Jeg skal da kun i Korthed sige, at Flertallet, hvortil ogsaa i det Hele begge Indbringerne høre, paa det Bestemteste fastholder sit Forslag om at beholde Valgdagen. Jeg tilraader derfor, da jeg af den høitærede Formand erfarer, at det subsidiære Forslag angaaende Afstemning i Kommuner først vil komme til Afstemning, de ærede Medlemmer, som foretrække Flertallets Forslag, at stemme imod det subsidiære Forslag, som først vil komme til Afstemning. Jeg tror iøvrigt, at det har havt megen Interesse, at det subsidiære Forslag ogsaa er kommet frem, thi det har givet Velilighed til at se, hvad Høire og Regjeringen vil, nemlig at de vilde slet Negting. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch), der har fungeret som Ordfører for Høiremindretallet, vil nok stemme for det subsidiære Forslag om Kommunevalg, det vil sige, til at begynde med. Men dersom Sagen skulde faae den Stikkelse, han har stemt for, stemmer han alligevel imod den til Slutning. Det er hans Stilling. Hvad den meget ærede Indenrigsminister angaar, saa er ogsaa han en Ven af den hemmelige Afstemning i sine Ytringer. Jeg bruger en Bending af den ærede Minister fra for kort Tid siden; jeg gjengiver den ikke ordret, men jeg oversætter den. Hans Ytringer gif altsaa oversat, og jeg haaber, den ærede Minister vil erkende, rigtig oversat, ud paa: Jeg er en Ven af den hemmelige Afstemning; det vil fornøie mig meget, om Thinget vil stemme for det subsidiære Forslag om Kommuneafstemning. Det vil være mig særdeles behageligt, jeg ser et smukt Skridt derved hen i en efter min Mening rigtig Retning. Men jeg selv, siger den ærede Minister, jeg vil ikke befatte mig med det. Nei, den ærede Minister trækker sig tilbage bag en Position, som er uindtagelig. Han siger: Hvad jeg foretrækker, er Amtskredsse, hvor hver Kreds vælger et Antal Medlemmer, af dem skulle de saa vælge efter Forholdstalsvalg. Det er den ærede Ministers Position. Men da jeg nu nok veed, at den ærede Minister kjender Grundlovens § 32, i hvis Slutning der staar: „Enhver Valgkreds vælger en blandt dem, der have stillet sig til Valg“, altsaa kun en — saa

veed jo den ærede Minister altsaa meget godt, at den Position, han stiller sig paa, ikke kan opnaas, undtagen gennem en Grundlovsforandring. Da jeg nu ikke tror, at den ærede Minister vil foreslaa nogen Grundlovsforandring, hverken i dette eller noget andet Diemed, kommer jeg, jeg beklager det, til det samme Resultat som med Hensyn til Høiremindretallet: Den ærede Minister vil Negting; han vil visne. Det er dette, som jeg tror at kunne indskrænke mig til. Stillingen er saaledes, som jeg har sagt, og da der ikke kan opnaas det Allermindste, heller ikke hos Regjeringen, selv om man vil bringe det Offer at gaa til det subsidiære Forslag, er det jo slet ingen Grund til at stemme for det, og ærede Medlemmer ville derfor nok kunne forstaa, naar jeg gjentagende tillader mig at foreslaa dem, der foretrække det principale Forslag, at stemme Nei til det subsidiære Forslag, naar det kommer til Afstemning først.

Indenrigsministeren (Singersleb): Det ærede Medlem har jo Lov til at oversætte; men der er Noget, man kalder for fri Oversættelse, og hvis det ærede Medlem vil se efter i Rigsdagstidenden — thi jeg vil nu ikke staa og ramse det Hele op, det er der ingen Anledning til — vil det ærede Medlem finde, at hans Oversættelse ingenlunde er rigtig. Jeg vedkjender mig ingenlunde det Standpunkt, som det ærede Medlem siger, at jeg har stillet mig paa. Jeg er berettiget til at sige for min Person, at naar Thinget stemmer for Mindretallets Forslag, som efter min Mening gaar i den rigtige Retning, maa jeg deri se et Vidnesbyrd om, at de ærede Medlemmer virkelig ville have Noget frem, og jeg har Ret til at sige, at naar de stemme saaledes, som den ærede Ordfører lægger dem saa vægtig paa Sinde, med Ordføreren og klistre den hemmelige Afstemning paa Noget, vi allerede have nu, vil jeg anse det for umuligt — den Mening har jeg vel Lov til at have — og saa kan jeg ikke deri se, at man gjør et virkelig praktisk Skridt henimod hemmelig Afstemning. At jeg tror det rigtig at komme ind paa en anden Ordning af Valgkredsproblemaalene, er ganske sandt, og naar den ærede Ordfører fortæller mig, at saa komme vi til en Grundlovsforandring, saa er det selvfølgelig Noget, jeg godt veed. Men den ærede Ordfører tager feil, naar han siger, at jeg ikke turde gaa til en Grundlovsforandring. Jeg vil sige det ærede Medlem, at hvis Stillingen var den, at begge Thingenes Flertal vare enige om at ville en Ting paa Betingelse af en Grundlovsforandring, saa vilde jeg ogsaa